

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del mitj, núm. 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals. Cuba y Puerto-Rico, 16 rals. Estranger, 18 rals.

RAMILLETE FUSIONISTA.

Gran treball de pasteleria.

JOCH DE GITANOS.

OM hi ha mon, are si que vá de debó: tothom ho assegura. Lo qu' es are si no puja en Sagasta, ja pot desarse y no sortir may més de la capsa.

Tot sol no podia arribarhi, y vels'hi aquí qu' en Martínez Campos l' hi fá esqueneta: no n' hi havia prou encare y s' hi posa l' Alonso Martínez; y com qu' encare no bastava s' hi fica en Posada Herrera. Y vels'hi aquí que fan com los *wiquets de Valls*, l' un munta sobre del altre per entrar al poder per la finestra.

Are tot depen de que un ó altre xiquet no fla-queji, ó de que algun mal intencionat ab una em-
pena no fassa cauré la torre.

De més fortas n' han vistas á terra.

Un periódich diu:

Las oposicions dinásticas fan com aquell célebre general que manava tirar una canonada á un castell enemich.

—Es molt llarga la distancia, observava un oficial de artilleria.

—¿Y per aixó s' apura? deya 'l general: que n' hi tirin dugas, y si no basta, tres.

Aixó es lo que tractan de fer los constitucionals, los centralistas y 'ls campistas; tirar tres canona-das contra 'l castell de 'n Cánovas, perquè una sola no hi arribava.

Jo 'ls haig de parlar * * *

L' unió de campistas, centralistas y constitu-cionals t'è molt de pastel. Qualsevol que conservi una mica de memoria, no s' olvidarà facilment de qu' en Sagasta governava, quan en Martínez Cam-pos vá anar á Sagunto. ¿Cóm es possible donchs que pugan unir-se 'l que vá donar l' empena y 'l que vá anarse'n de bigotis?

Quan en Martínez Campos governava 'ls sagas-tins, se 'n reyan, com si fos un home de palla. ¿Cóm es possible, donchs, que avuy prengan aque-sta unió pèl costat sério?

Quan en Martínez Campos vá caure, en Posada Herrera, veyentse cridat á formar ministeri vá oferir unas quantas carteras á n' en Sagasta, y en Sagasta vá retxassarlas. ¿Cóm se compren, donchs, que retxassés llavors un poder que tenia segur, y que are admeti la mateixa solució, quedant la qüestió de poder encare molt duptesa?

No s' hi trenquin lo cap averiguantho, perquè ab partits com los que tractan de coaligarse, com més veuran que 's rentan, méns ne *treuran l' aygua clara*.

A n' ells no ha de preguntarse 'ls si tenen con-ciencia de lo que fan, ni si tenen fixesa de idees; á n' ells no se 'ls pregunta més que una cosa:

—Teniu gana?

Diuen que sí? Donchs avant. Pastel al forn.

Y are no 's pensin que al dir aixó tracti de de-fensar ni que siga indirectament á n' en Cánovas del Castillo. No senyors: no puch ferli semblant ob-sequi. Si 'm donan á triar entre en Cánovas y en Sagasta, ho dich ab la má al cor, me quedo sense cap dels dos.

Lo que are fá en Sagasta, primer que ell vá ferho en Cánovas. Vá agafar alguns ous covats del moderantisme, unas quantas lliuras de sucre roig revolucionari, y una porció de farina de Sagunto, vá batreu, vá enfornarho y vá servirnos lo pastel liberal-conservador, que si 's plau per forsa hém hagut de menjarnos sis anys de carrera.

Las oposicions dinásticas fan lo mateix: ous co-vats del moderantisme, sucre roig constitucional y farina d' en Martínez Campos: lo mateix pastel ab los mateixos ingredients.

L' un s' ho copia del altre: tots se serveixen de la mateixa recepta. Lo país no hi guanyará res.

Pero sí, pot guanyarshi una mica d' experiéncia. Si la cosa passa endavant, veurá que las còrts se disolen y 's convocan novas eleccions.

Veurá que aquest sufragi qu' en mans de 'n Cá-novas hauria dit una cosa, en mans de 'n Sagasta 'n dirá un' altra.

Veurá que aixís com are 'ls canovistas son més de 250 y 'ls constitucionals 50 ab prou feynas, no arribarán á 50 'ls canovistas y 'ls constitucionals passarán de 250.

Veurá que per curarli la malaltía que l' afligeix, l' hi aplicarán sangoneras novas, y com que fá tant temps que no xuclan, ja sentirá com fiblan.

Veurá que si crida que vol llibertat, per com-
plaure'l l' hi donarán castanyas.

Y veurá finalment que la llibertat es incompat-
tible ab en Sagasta y ab en Cánovas; ab en Cánovas y ab en Sagasta.

Aquests polítichs quan se tracta del país fan com aquell célebre gitano de mala fé que jugava á cara ó créu.

—Si surt cara, deya, jo guanyo.

—Y si surt créu?

—Si surt créu, tú perts.

Fan exactament lo mateix

Surt en Cánovas, ells guanyan; surt en Sagasta, lo país pert.

Y aixó durará, fins que 'l país cansat, enganyat y desenganyat, agafi als uns y als altres y 'ls diga:

—Vaja, prou: no estich per jochs.

P. K.

DUGAS FÁBULAS. (1)

LA LLEGENDA DEL DIABLE.

principis del sigle, l' ángel caigut se presentá á Nostre Senyor, demanantli humilment que 'l deixés en-trar al cel, donchs ja era hora de que tots dos fessin las paus.

Diuen si 'l bon Déu vá retxas-sarlo ab indignació; á lo qual son vassall respongué que si no admetia sa oferta, l' hi podria causar un gran perjudici.

—Tú... causar perjudici...? Impossible.

—Donchs ja 'u veurém.

Y desde aquell dia 'l diable tracta moltíssim bé á tots los que 'l visitan en son palau. Fins ha tirat las calderas per la finestra y s' ha venut tota la pega grega junt ab los trastos y forquetas de ferro vell, fent dissapte de tot lo pis.

Y are la genteta del sigle dinou, sol exclamar:

—Tant per tant, val més anar ahont costa menos quartos, dejunis y penitencias.

Y uns senyors que jo coneix están que bufan....
perque perden comissions.

Ab ton vassall no hi vulgas partir peras.

LO DURO Y 'L RAL.

Aquests dos varen tenir grans disputas per lo despotisme que 'l primer exercia sobre 'l segon. Pero 'l duro tenia la paella pèl mànec, donchs era lo més fort y ademés contava ab la consideració de la gent rica, de modo que guanyá ben prompte la partida.

Veyentse llavors lo pobre ral perdut y abando-nat de tothom, no tingué altre remey que fugirne hèn lluny perque al menos ploressin la seva ausen-cia, dolentse de la falta que 'ls faria.

Y no tardá en venir una crisi espantosa, ab la qual perillavan totas las situaciones y fortunas, pues los articles de primera necessitat valian me-nos del duro y ningú tenia cambi per tornarne.

Tractáren de fer paper moneda; pero aixó era caure en lo descrédit, perque sols l' usan las na-cions més tronadas.

Y finalment després que s' ho hagueren pensat y repensat moltíssim, van obligar al mateix duro á buscar al ralet allá hont se trobés, manant do-narli una verdadera y cumplida satisfacció de las injurias passadas, pera ferlo torná á casa.

Las raras vegadas en que 'ls petits saben avenirse, fan la lley als poderosos.

N las eleccions del districte de Mon-forte, l' arcalde de Gover (Lugo) vá ser mort á garrotadas.

Ja es mort, ja es enterrat, ja l' hi han fet los funerals; pero jo 'ls asseguro que 'l dret electoral no l' hi quitan ni á garrotadas, ni á canonadas, ni á des-cargas.

(1) Del llibre que acaba de publicarse ab lo títol «Poe-mas, fábulas, cuentos, novelas.—Quadros de l' escola realista en catalá modern» per Martí Ricart. Se ven á ca 'n Lopez á 6 rals l' exemplar.

Creym que la millor manera de fer coneixre aquest lli-bre es trasladar aquestas dugas fábulas, que son originals é intencionadas.

Are es quan comensará á figurar á totas las llistas d' electors.

Dias endarrera 'l general Salamanca vá pronun-ciar un discurs de sis horas, plé de noticias y de datos que pintan al viu la política conservadora.

Lo diputat general, entre altras cosas, vá fernes saber que la guarnició de Madrit consta de 14 re-giments que suman un total de 2,900 homes. Hi ha regiments com lo de artilleria que tenen 5 jefes, 11 oficials y no més que 80 homes. Per aquesta guarnició hi ha 4 generals de divisió y 8 de briga-da, de lo qual resulta que á cada general l' hi cor-responen 400 homes y 160 á cada brigadier.

Espanya es com aquellas gitanas que portan lo vestit tot esqueixat y brut; pero aixó sí, en aquest vestit hi ha una *guarnició* de lujo.

Una frase del general Sanz en lo Senat. Créu aquest senyor que la nova insurrecció de Cuba 's déu á haber sigut separat de l' isla 'l general Mar-tínez Campos. Y en aquesta creencia, vá exclamar:

«Que tota la sanch que 's derrami á Cuba, cayga sobre 'ls homes que ocupan lo banch blau.»

Y després afegí que aquesta era la seva creencia y qu' en ella moriria.

Y 'ls ministres tant aficionats á tornar la pilota, van rebre aquest gep, baixant lo cap y posantse la má á l' esquena

Sembla que l' Institut agrícola catalá de sant Isi-dro 's disposa á emplear un nou sistema contra la filoxera; lo sistema de las rogativas.

Rogativas per matar *la cuca*, com dihem en ca-talá.

Francament, jo no desconfio de veure empleada per aquest objecte l' aygua de Lourdes.

Una pintura del país feta pèl corresponsal de un periódich:

«S' agotan tots los recursos: lo contribuyent no pot suportar los tributs: l' agricultor deixa que l' administració l' hi confisqui 'ls béns: los jornalers no troban feyna: creix la pobresa: y la fam se deixa veure en varias provincias.

»A Galicia, centenars de pobres van de poble en poble demanant caritat per mitigarla, y ja hi ha hagut algunas morts per falta de alimentació. Dias endarrera un pare de familia vá ser sorprés cullint herba, ab la qual alimentava á la seva esposa y á dos noyets. L' autoritat vá durlo á la presó. Un' áima compassiva procurá salvar á la desolada fam-
ilia, donantli pá y arrós; pero ab tant poch mé-todo, que aquest aliment estrany per aquells des-graciats, vá causar la mort dels dos noyets.

«Y mentres tant lo govern concedeix milers de duros als caballs que ab menos temps recorren la pista del Hipódromo.»

Al *Irurac-Bat*, periódich de Bilbao, lo bisbe de Vitoria l' ha excomunicat.

Nol' hi diré pas «¡Paciencia!» sino «¡Que siga l' enhorabona!»

Per un periódich no hi ha res que l' hi donga més sórt que una excomunió de Bisbe. O sino una proba. A la redacció del periódich bilbaí, apenas vá ser excomunicat, los liberals van obsequiarlo ab una serenata.

Al *Etcétera* de Málaga, l' hi han clavat 20 senma-nas de suspensió.

Aquest sí qu' es de planye, perque d' aquestas no 'n caurá cap á terra.

Lo governador de Valencia vá disoldre 'l comité progressista democrátich; lo governador de Zamo-ra, per la seva part, n' ha disolt tres.

Y després que digan sí 'ls principis conserva-dors no son uns principis molt *disolvents*.

L' havernos ocupat com ho hém fet del mi-lenari 'ns ha valgut una pila de sustos. Lo rector de Premiá de Mar, vá treure tota la véu que ja feya temps guardava dintre de la seva voluminosa per-sona per excomunicar als que 'ns compran, nos llegeixen ó 'ns senten llegir, dihent que la *Campa-na* fá perdre 'l respecte al pares y es la desgracia de molts familias, y anyadint: «Per aixó aném tant bé, que are mateix tindrem de anar á captar.»

—Senyor rector: mentres puguém anarhi ab aque-lla majordona de 22 anys que té vosté, may méns.

Lo rector de Tarrasá parlant de la *Revista tarrasense*, vá dir que era un periódich pitjor que la *Campaña de Gracia*. Encare que al dirho cridava molt, com que parlava *palpizot*, no vá fer gaire efecte.

Lo rector de Artés parlant de las pelegrinacions a Montserrat deya aquest dia: «Avants los pelegrins que anavan a Montserrat hi duyan ciris de 10 quintars al ménos: n' hi havia de 15, de 20, y hasta de 25». Tothom vá riure de la sortida del senyor rector. Un feligrès volia dirli:—Aixó succehia quan los catòlics eran més grossos qu' are, y combregavan ab rodas de molí.

Las monjas del hospital de Tarrassa ván expulsar á una alumna porque á un llibre hi portava per cubertas la Campana de Gracia. ¡Bèn fet! La Campana de Gracia no es pás per ferne cubertas, sino per llegir.

A Borresá 'l rector s' ha valgut de totas las manyas fins que ha tret á la superiora de las monjas d' enseyansa, y 'l poble actualment fá una exposició en contra del rector.

Per Sant Fructuós de Bajes vá passarhi la pelegrinació de Manlleu: tres capellans, tres donas y trenta joves del coro, llogats á l' efecte. Tots los pelegrins duyan la botija per distintiu. Lo nostre corresponsal d'fu: «També aquí tenim la Reparadora que 'ns estolvia molta feyna: no fá mes que reparar lo que fan los altres y esplicarho després al seu principal. Aixó 'ns estolvia 'l treball de confessar tant sovint.»

Lo casino de l' Aliansa del Poble Nou feya 'l diumenje passat lo drama: L' expulsión de los jesuitas, y 'l rector vá dir que 'ls sócios de aquest casino eran uns lladres, uns deshonrats y uns assessins. Quan se desentona d' aquesta manera, no més hi ha un remey: testimonis y á ca 'l jutje.

En cambi á Cornellá, fent un sermó ab motiu de la traslació de un Sant Cristó, un predicador vá sostenir que Jesús vá morir defensant los tres lemas de Libertat, Fraternitat é Igualtat. Molts dels que l' escoltavan se temian que no acabés cridant: «Viva la... etc.»

També 'l rector de Pons vá excomunicar á la Campana de Gracia, als que la compran, llegeixen y escoltan... y fins als que se 'n riuen: tots están condemnats. Y 'l públich al sortir de l' iglesia no feya més que buscarla per comprarla. No 'm creya que tingués tanta virtut la paraula del rector de Pons. Encare no sembra una excomunió, ja granejem desseguida.

REVISTA.

L' ayret agradable y fi,
lo cel de color de rosa,
la terra com un jardí...
Fassinme 'l favor de di
en aquet mes ¿qui no gosa?

Ni 'ls ministres, ni 'ls fiscals,
ni 'ls mil tropells de la vida,
ni 'ls mateixos concejals,
poden enristí ab sos mals
la rica estació florida.

Tant es aixís que 'ns trobem
que tot lo que passa al dia,
busquem per allí hont volguém,
té, si bé ho examiném,
cert aspecte de alegría.

Mirínse l' Ajuntament:
discuteix los presupuestos
y per ferho facilmente,
un llegeix, tot hom fá amen
y en poca estona están llestos.
Si 's parla d' alló del blat,
combina una comissió
que quan ho té béa mirat,
diu que ningú no ha pecat,
y s' ha acabat la funció.

Per res se dona neguit;
ab més ó ménos treballs
passa 'l dia; y á la nit
lo més notable y florit
se deixa caure als caballs.

Y entre 'ls caballs y 'ls dinás,
y alguna altra xirinola,
l' Ajuntament surt del pas,
algú s' hi posa bèn gras,
y endavant, rodi la bola.

¿Qué 'n dirém d' allá á Madrid?
¡Quin rebombori hi ha hagut!
Lo desitjat, lo aixerit,
lo famós tercer partit
cap y al últim ha nascut.

No es un engendro horrorós,
ni, com molts deyan, un mito:
es un noyet blan y rós,
morat, vermell y verdós;
una especie de llorito.

Ara 'ls grans mals de cap son
en buscar qui 'l déu criar,
pues diu que tothom s' hi fon,
y que hi ha acudit mitj mon
per poguerli dar mamar.

Las corrents van divididas.
¿Qui 'l criará, fet y fet?
¿Las eminencias reñidas?
Molt será que ab tantas didas
no surti escanyat de llet.

Alló que sentiam dí
respecte al bandolerisme,
ara ha vingut á sortir
qu' es una bola... hasta allí:
qüestió de xarlatanisme.

Lo ministre 'n vá parlar
explicantho clarament,
y ab los fiscals á la má
sense esforços va probá
que aquell que 'n digui res, ment.

Y te rahó. ¡Quina ganas
de parlarne! ¡Es clar que ofen
sentir dir mentidas vanas!
Vejin si 'n fá de semanas
que no han assaltat cap tren!

Segons resulta, es vritat
que uns quants rifeños mussols
sense pensá 'l disbarat
que fan, han sollicitat
ferne súbdits espanyols.

Se queixan que al seu país
un moro s' esforça y frisa
tenint la vida en un tris,
y al cap de vall, de improvís
lo deixan sense camisa.

¡Ignocents! Poch han pensat
al abandonar sas casas,
lo ball en que s' han ficat:
fujen del foc, es vritat;
pero cauhen á las brasas.

Els fujen per no patí
y entran al país dels toros.
¡Quants ne trobarán aquí
que si poguessin fugí
voldrian tornarse moros!

No passará un any encara
que ja se 'n penediran
del mal pas que donan ara...
¡Ay, pobrets! ¡Perdónals, Pare,
que no saben lo que 's fan!

C. GUMÁ.

acostan los exámenes. Aquesta fetxa tant temuda per alguns estudiants, me recorda una anécdota. Un condeixeble meu s' examinava de dret, y estava tot pertubat. Lo catedràtich que volia favorir-lo, l' hi deya:—Veyám, potser ab un exemple recordará millor la teoria: figúris que jo tinch un burro en us de fruit ¿de quina manera puch usarne?
L' alumno:—Con un bon pare de familia.

Dos periódichs de Madrid ja fá alguns dias que no fan més que contar quèntos de barbers, aplicant-los al govern que 'ns afayta. Aquí 'n vá un per mostra:

En una barbería no hi havia miralls.
—¿Cóm es que no té miralls? preguntava un parroquiá.

—Ni 'm fan cap falta: sense miralls ja veig la cara de la persona que afayto, y aquesta no 'ls necessita pás per veure si l' hi faig algun tall, porque com diu lo ditxo: «Ulls que no veuhen, cor que no sent».

Aquest es lo sistema dels conservadors. No es que 'ns afaytin sense; pero davant dels miralls de la premsa hi ha 'l folro dels fiscals d' imprenta.

*
**

Y are 'l nostre:
Anava tant poch á poch un fadrí barber á afeytar las galdas de un parroquiá, que aquest vá tenir que dirli:

—Home, donguis una mica d' ansia: miris que aixís que m' ha afeytat una galta, ja m' ha sortit lo pé de l' altra.

Aixís es lo govern de 'n Cánovas. Vè una cullita y ab l' excusa de la contribució tal y del tribut qual, de 'n mica en mica l' afayta, mentres tant creix un' altra cullita.

Y al poble espanyol ja fá sis anys que l' afaytan y encare no han acatat.

Alguns diputats amenassan separarse de la majoría.

De aquestas separacions ne diuhen desprendiments.

—¿No véu? me deya un conservador: se 'n ván porque no 'ls donan turró. Es una llástima; la nostra política está perduda per falta de desprendiment.
—Jo crech qu' está perduda per sobra de desprendiments.

Durant las últimas tempestats han caygut alguns llamps en iglesias y santuaris, mentres lo campaner tocava á bon temps.

Los capellans diuhen: «Tocant á bon temps las tempestats fujen.»

La ciencia diu: «Tocant á bon temps, lo só de las campanas, atréu al llamp.»
Y 'ls llamps del cel donan la rahó á la ciencia.

Un dels premis que s' han donat en las carreras de caballs de Madrid lo costejava 'l ministeri de Foment.

Un periódich publica 'l següent diálech:
—Escolti, sab si tardarán gayre á corre aquest premi.

—Aviat: pero escolti. ¿Vosté vol disputarse 'l ab un caball tant atrotinat com lo que munta?

—Si senyor.
—Arribará 'l darrer.
—No desitjo res més per emportarme 'n lo premi. En unas oposicions jo era 'l darrer y van donarme la cátedra. Oh! Jo conech molt las costums del ministeri de Foment.

Tothom sab la sanya ab que Chile y 'l Perú 's fan la guerra.

Lo caricaturista de un periódich francés vá representarlos aquest dia mancos tots dos y seguts davant de una taula.

Lo lema deya:—Aquí 'ls tenen impeditos per firmar la pau.

Segons una estadística á Fransa hi ha 31,031 cegos.

Si en Sagasta fos francés, n' hi hauria 31,032.

Pregunta que vá fer un polítich á un diputat sagasti:

—Perqué no prenéu part á la discussió del presupuesto?

Resposta:
—Part no més? Cá barret: nosaltres si per cas lo volém tot.

Lo Congrès dias endarrera vá ocupar-se de la qüestió de canals y pantanos sense resoldre res. Ja se sab: las qüestions que convenen á n' en Cánovas y companyia 's resolen desseguida; are las que convenen al país quedán empantenegadas.

A una senyora de un poble de la provincia de Santander, mentres era á l' iglesia ohint missa ab la criada varen robarli 10 unsas d' or.

Los lladres han arribat á fer lo que no han pogut realisar los nostres homes de la situació: han establert lo torn pacífich.

En virtut de aquest torn, quan la gent es á l' iglesia roban las casas, y quan la gent es á las casas roban las iglesias.

A Girona un quinto veyent que no tenia més remey que anar á servir, vá deixarse morir de fam.

Un periódich diu:
«¡Infelís! Podia morir com un soldat y s' ha estimat més morir com un mestre d' estudi!—Cada-cú té las sevas aficions especiales.

Sobre la conferencia referent á Marruecos, diu un periódich:

«Lo Moro Vargas, dirá:—Que siga lo que Aláh vulga.»
«A lo que contestará en Cánovas:—Ja veuréu, mestre: aquí á Espanya, no hi ha més Aláh que jo.»

En Sagasta aquests dias ha tingut catarro. Aquesta es la malaltia de las grans ocasions. Lo catarro debelita la véu. Boca que no enrahona está tancada. Y á boca tancada no hi entran moscas.

Ademés quan un té catarro necessita suar. Y en Sagasta s' ha fet aquestas reflexions: «Si guanyo 'l poder la mateixa alegría 'm cura.»

—Y si no 'l guanya?
—Llavors en Cánovas me fará suar y 'm curo també.

—A verídico Vespertino—

EXTREMS.

(ENTRETENIMENT DE MODA.)

Per un ministre de Foment.—Donar impuls a las Obras de misericordia.
 Per un Ajuntament economic.—Iluminar la població ab gas-patxo.
 Per un mestre d'obras.—Tirar líneas ab la esquadra inglesa.
 Per un indio salvatge.—Disparar fletxas ab l'arch de S. Martí.
 Per un enemich dels tractaments.—Suprimir los dons del Esperit Sant.
 Per un sastrer.—Fer una levita a un cos d'exércit.
 Per un astrónom.—Estudiar lo curs de las estrellas que véu un quan lo trepitjan.
 Per una modista.—Posar farbalans a la falda del Tibi-dabo.
 Per un general enemich de la gresca.—No volguer gobernar un castell, perque hi ha troneras.
 Per un professor de gimnasia.—Desarrollar la forsa de un Estat que té mala constitució.
 Per un fiscal d'imprenta.—Denunciar los artículos de primera necessitat.

—M' han dit que marxas demà.
 —¿Ahont?—A festa majó
 —Donchs no hi vaig.
 —Com s' enten? ¿No?
 —No, Peret, no hi puch anà
 No es pás que 'm falti coratje
 ¡Ni un xavo duch sobre men!
 —Bah, bah: aixó ray. ¡ Ves'hi a péu
 que jo 't pagaré 'l viatjel

J. N.

—Conseqüencias desgraciadas
 beure molt ví, porta, a fé:
 jo 'n bech no més dos vegadas:
 ne bech quan menjo arengadas
 y quan no 'n menjo també.

P. R.

CUENTOS

—¿Cóm tinch de ferho per tenir gana? preguntava un pobre senyor que l' havia perduda ja feya més de quinze dias.
 —Aixó ray, vá respóndrell un editor, dediquis a la literatura y jo l' hi asseguro que fins se menjará 'ls còtzes.

Un senyor agafa a un xaval a l'acte que l' hi treya 'l rellotje de la butxaca. Al véure'l tant jove y fent ja d' aquest ofici, vá sentir per ell compassió y vá dirli:

—¿Que no véus que aixó es robar? Escolta ¿qué dirias si jo 't prengues la gorra?
 Lo lladreguet vá respondre:
 —Ay, ay, diria al pare que me 'n comprés un'altra.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—Agramunt.
2. ID. 2.ª—Tanoca.
3. MUDANSA.—Pona, Tona, dona, bona, mona.
4. ANÁGRAMA.—Palma.
5. PROBLEMA ARITMÉTICH.—Tenia 39 deixebles.
6. QUADRAT DE PARAULAS.—
 P a l l a
 A d a n
 L l a r i
 A n i s
7. TRENCA-CLOSCAS.—Arenys de mar.
8. GEROGLÍFICH.—Ab cinch duros diaris fora felis.
 Han endevinat totas las solucions Pau de Rubí; 7 Anton del timbals y Pa y Naps; 6 J. M. T., Sagastí esperansat y Joan de las Cantimplaynas; 5 Nyanyoy Sicuterat; 4 P. Suau; 3 P. Espelma; 2 Un L oretench y 1 no més Anónim.

XARADAS.

I.
 —¿Primera donchs, senyor Anton
 cóm está la qüestió magna
 del blat?—No va ser segona;
 podia sé una estafada...
 —Y es dos tres quatre que ho fos;
 á mi ningú me la p'anta.
 —No ¡tan sols s' ha obrat de un modo
 una mica hu dos tres quatre.

DOS PUNTS.

II.
 Ahir mateix donya Pena
 ab la arrel d' un prima gros
 va topá ab lo tres segona
 y va caure tan rodona
 com si una total ne fos.

PAU SALA.

MUDANSA.

En un tot, un tot hi havia,
 ausil van demanar,
 y á D. Tot van despertar
 que 'l mateix qu' un tot dormia.

JENANS.

SINONIMIA.

Hi ha total algunas donas
 que per cert m' agradan molt;
 en la mar lo tot hi trobas
 y també... ja te hi dit prou. PUNT Y COMA.

CONVERSA

—A vostè n' hi pasa a'guna Sr. Arcalde.
 —Sí per cert, y molt grossa; aixó d' arcalde no dona.
 —¿Tan mateix?
 —Volan que dimiteixi.
 —Donchs, jo no 'u faria,
 —Primé faria de...
 —¿De qué?
 —Ja li he dit

ALMINA.

TRIANGUL DE PARAULAS.

Sustituir los pichs ab lletras que llegidas horizontal y diagonalment diguin: la 1.ª rat la un animal; la 2.ª cap ahont van los rius; la 3.ª una diversio, la 4.ª una planta y la 5.ª una lletra.

TRENCA-CLOSCAS.

Alló garol Quica?

Ab las anteriors paraus formar un refrá castellá.

GEROGLÍFICH.

QUI
 T
 SAL
 I
 TOT
 TOT

MOROLOBOCONGOR.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans P. M. N., Nov Bonich, Pepet Brillaro, Anton dels timbals, Tija Xich de M. de R., Campaner y P. Juan.
 Las demés que no 's mencionan no 'ns serveixen com y tamoch lo qu' envian los ciutadans Anónim, Un Lloretench, Trona Blaus, Jaumet de Sabadell, Galceran, Extraviat de un rector de fora, Paté de refoch, E. R., A. Cánovas, Rumbaldo, E. de A. Port-Bou, y F. Forchs.
 Ciutadá Nyanya: Gracias per las noticias que 'ns envia; dels extrems n' aprofitarém alguns.—Bledas, Col y flor y C.: Publicarém molta cosa de lo que 'ns remet.—Fil tort: Hi anirà un epigrama y algun extrem.—Un tapi: Idem algun extrem de vosté; lo demés no 'ns serveix.—Pepet Brillant: Insertarém la sinonimia.—S. F. y Quatre premianesos: Gracias per la noticia que 'ns ha enviat.—Lectors de Arles y J. F.: Idem per lo que a vostés respecta.—Confessió Jesús: Hem posat un extracto de la noticia: per massa extensa no hem pogut, perque 'l espay no 'u permet.—F. P.: Poble Nou: Queda complascut—Ploma y Tinta: Cornella: Idem.—P. R.: Pous: Alló de la majordona no podem dirho per respecte als lectors; lo demés está molt bé.—P. Espelma: Insertarém lo quadrat.—Campaner: La poesia es algo vulgar; la xarada está bé, com 'l hi hem dit.—Tija Xich de M. de Reus: Insertarém lo logogrifo numérich.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, fill, Arch del Teatro, 21 y 23

ACTUALITAT.—LA CONFERENCIA.

¡Aláh 't guardi, Sedi Ben-Tip-Ka-Nobas, Salero de Málaga! ¿Vols dirme qui 'ns proposits porta a la bufanda?
 —Averigüelo Vargas.